

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2007, č. j. 60 Az 28/2006 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 24. 7. 2007, č. j. 60 Az 28/2006 - 27, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2006, č. j. OAM-1-239/VL-10-08-2006, E. č. X. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítl, že žalovaný porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť nezjistil úplný skutkový stav věci, a proto mezi rozhodnutím a podkladem pro něj není logická vazba. Uvedl, že na Ukrajině je ohrožen na životě, ale nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát podporuje takové poměry. Podle něj je naplněn i § 14 zákona o azylu. Pro závěr o jeho pronásledování údajně svědčí souhrn různých opatření, jímž byl podroben, aniž by je však blíže konkretizoval. Dále požádal o odkladný účinek kasační stížnosti, veřejné pojednání věci, osvobození od soudních poplatků a o ustanovení právního zástupce a tlumočníka.

Aby se Nejvyšší správní soud mohl zabývat meritem věci, musí být splněny tzv. podmínky řízení. Mezi tyto podmínky řízení patří i povinné zastoupení stěžovatele advokátem podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel podal kasační stížnost, aniž by byl zastoupen advokátem, a v kasační stížnosti požádal pro řízení o kasační stížnosti o ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů. Krajský soud stěžovatele vyzval přípisem ze dne 14. 9. 2007 vyhotoveném v jazyce ukrajinském, aby zaslal soudu zpět připojený formulář – Potvrzení o majetkových a výdělkových poměrech – pro posouzení předpokladů pro osvobození od soudních poplatků a tím i možnost ustanovení advokáta soudem. Výzva byla stěžovateli nejprve doručována na adresu pobytu stěžovatele, kterou uvedl v kasační stížnosti (F. P. s. r. o., J. 7, P. 1), avšak zásilka byla vrácena soudu zpět s poznámkou pošty, že adresát se odstěhoval. Krajský soud poté ze zpráv Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie zjistil, že stěžovatel má hlášen pobyt na adrese P. 7, Holešovice, P. X u paní P. Výzvu k osvědčení majetkových poměrů proto zaslal na tuto adresu, stěžovatel však nebyl při pokusu o doručení dne 19. 11. 2007 zastížen a proto mu téhož dne byla písemnost uložena u pošty. Zásilku si však v úložní lhůtě nevyzvedl a ta byla dne 6. 12. 2007 vrácena zpět krajskému soudu. Krajský soud za této situace rozhodl o žádosti stěžovatele po provedeném řízení usnesením ze dne 21. 1. 2008, č. j. 60 Az 28/2006 - 54, tak, že se stěžovateli neustanovuje zástupce z řad advokátů, protože k výzvě soudu ve lhůtě soudem stanovené, a ostatně ani později, neosvědčil své majetkové poměry. Tímto usnesením jej také vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Dále jej vyzval, aby doplnil prostřednictvím svého advokáta údaj o tom, v jakém rozsahu napadá rozhodnutí a uvedl důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Přitom stěžovatele poučil o tom, že nedoplní-li kasační stížnost podle výzvy soudu, bude jeho návrh odmítnut.

Toto, tlumočnickem přeložené, usnesení bylo stěžovateli neúspěšně doručováno jak na adresu P. 1032/29 u pí. P., P. 7, kterou stěžovatel nahlásil Policii České republiky (č. l. 50 a 70 soudního spisu), tak na adresu F. P., s. r. o., J. 7, P. 1, kterou uvedl v kasační stížnosti a v plné moci, kterou opakovaně udělil V. L., nar. X, bytem X. P. X, P. 10 (č. l. 59, 71 a 73 soudního spisu), v souvislosti s pověřením této osoby k vyzvednutí potvrzení soudu o probíhajícím řízení o kasační stížnosti za účelem prodloužení stěžovatelova víza.

Protože stěžovatel zmocnil V. L., aby jej zastupoval také ve všech právních věcech, aby za něj vykonával veškeré právní úkony, přijímal písemnosti, vyzvedával rozhodnutí soudu atd., tak krajský soud následně, po neúspěšných pokusech o doručení, zaslal uvedené usnesení, a stejně tak i vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, V. L., jako zmocněnci stěžovatele. Zmocněnec stěžovatele si zásilku obsahující předmětné usnesení a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti převzal dne 12. 5. 2008 (č. l. 70 verte spisu).

Na uvedené usnesení stěžovatel nijak nereagoval.

Stěžovatel požádal podáním ze dne 18. 8. 2008 o vystavení a zaslání potvrzení pro Policii České republiky – Službu cizinecké policie, a v něm uvedl zpáteční adresu V. X, P. 9. Nejvyššímu správnímu soudu je tak nyní aktuální místo pobytu stěžovatele známo. Přesto Nejvyšší správní soud podotýká, že neshledal důvod, aby nyní bylo předmětné usnesení stěžovateli znovu osobně zasíláno, protože již dříve bylo doručeno jeho zmocněnci, jehož adresu pobytu označil stěžovatel za místo pro doručování zásilek.

Přestože tedy stěžovatel byl usnesením krajského soudu doručeným jeho zmocněnci dne 12. 5. 2008 v souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení, tj. do 12. 6. 2008, předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi

k zastupování v řízení o kasační stížnosti a jeho prostřednictvím doplnil kasační stížnosti o to, v jakém rozsahu napadá rozhodnutí žalovaného a o důvody kasační stížnosti stanovené v § 103 odst. 1 s. ř. s., přičemž byl poučen o následcích, které stihnou podanou kasační stížnost pokud výzvy neuposlechné, na výzvu soudu k odstranění nedostatku zastoupení a dalších chybějících náležitostí kasační stížnosti nereagoval. Stěžovatel tak nesplnil podmínky předepsané ustanoveními § 105 odst. 2 s. ř. s. a § 106 odst. 1 s. ř. s., přičemž v řízení o kasační stížnosti nelze pokračovat, pokud stěžovatel není zastoupen advokátem.

Tento nedostatek podmínek řízení nebyl přes výzvu soudu odstraněn, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud ještě pro úplnost uvádí, že o návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., nebylo třeba rozhodovat, neboť kasační stížnosti je přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud považuje za nutné k uvedeným skutečnostem ještě uvést, že stěžovatel se sám svým jednáním, pokud při vědomí toho, že podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, o které musí být rozhodnuto Nejvyšším správním soudem, a lze tudíž očekávat jednání o tomto (mimořádném) opravném prostředku, opakovaně měnil svoji doručovací adresu, připravil o možnost využít svých procesních práv. V této souvislosti nelze neupozornit na to, že stěžovatel měnil místo svého pobytu, aniž by tuto okolnost sdělil soudu, přestože je to jeho povinností podle § 33 zákona o azylu. Stěžovatel nesplnil ani povinnost uloženou mu ustanovením § 78 odst. 1 zákona o azylu přihlásit se k pobytu u útvaru policie do 3 pracovních dnů ode dne změny místa pobytu. Je nutné zdůraznit, že není povinností soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh případným požadavkům a chování stěžovatele. Naopak je na stěžovateli, aby, chce-li využít svých práv, svoji činnost a chování přizpůsobil průběhu řízení ve správním soudnictví a postupu soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. III.ÚS 813/06).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu